

З фронту повернувся 21-річний боєць-доброволець медичного фронту Віталій Гакало

17.02.2023

З фронту успішно повернувся Віталій Гакало – боєць-доброволець медичного фронту, фельдшер екстреної медичної допомоги, студент та просто людина з благородним серцем.

Про це повідомляє пресслужба “Центру екстреної медичної допомоги”.

Віталій Гакало – це цвіт нації та молода людина зі стержнем. Він ще з ранніх років розумів, що саме йому будувати своє майбутнє. І принциповим прагненням було робити це у своїй країні. Навіть професію юнак обрав таку, яка передбачає служіння людям. І ось йому лише 21 рік, а за плечами вже 2,5 роки натхненної праці фельдшером в Центрі екстреної медичної допомоги та медицини катастроф. Торувати цю стежку він почав настільки наполегливо та професійно, що швидко здобув повагу усього робочого колективу, а також підтримку у серйозному кроці назустріч до мрії – вступу до Тернопільського медичного університету ім. І. Горбачевського. Вже два роки хлопцю вдається поєднувати роботу з навчанням, але його натура змалку прагне у сам вир

подій, щоб бути ще кориснішим, допомагати ще масштабніше, щоб надати ще трохи більше сенсу усьому тому, що відбувається навколо.

І ось восени у Віталія назріває нове важливе рішення – стати учасником Першого добровольчого мобільного шпиталю імені Миколи Пирогова. Це добровольче формування цивільних медиків-добровольців та допоміжного персоналу до надання медичної допомоги в зоні бойових дій на території України. Студент успішно завершив семестр в університеті і 24 листопада вирушив у саме пекло подій, де наші воїни світла щоденно дають відсіч московській навалі. Там він перебував до 31 січня, повернувшись ще більш мотивованим, зарядженим і готовим далі відстоювати свою громадську позицію. Центр екстреної медичної допомоги та медицини катастроф суттєво посприяв своєю матеріальною допомогою тому, щоб його працівник почувався фінансово захищеним та мав опору для здійснення своїх благородних задумів без втрат у цивільному житті.

Про свої два місяці на фронті Віталій розповідає максимально щиро і зворушливо. Історію всіх воїнів переживає, як свою власну. За кожним захисником, який був важко поранений чи навіть загинув, він бачить скорботу батьків та дітей, які досі чекають сина і тата додому. Щодня на позиції привозили від 30 до 100 бійців, які потребували стабілізації до евакуації. Тут хлопцю знадобився не лише його досвід роботи в швидкій допомозі, а й вся рішучість і стійкість духу, адже виявилось, що справжня війна зовсім не схожа на ту, яку так часто романтизують у фільмах, книгах чи комп'ютерних іграх.

Коли дивишся в очі Віталію Гакалу, то читаєш в них справжній маніфест життю. Саме такі люди народжуються, щоб підіймати майдани й розвивати свою країну. Вони становлять кістяк суспільства, який завжди вказує правильний напрям, куди б не дули вітри великої політики. Але, на жаль, саме їх зараз найбільше на передовій, де люта ненависть ворога викошує наших найгідніших синів і дочок. Сьогодні юнак повернувся до своїх звичних обов'язків у Тернопільському Центрі екстреної медичної допомоги та медицини катастроф, але навряд його бентежна душа знайде спокій у такому глибокому тилу у файному місті. Хочеться побажати Віталію успіхів у всіх його починаннях, а нам – такого ж завзяття і молодечої енергії, яка здатна зрушувати гори.

<https://www.tenews.org.ua/post/show/1676611206-z-frontu-povernuvsia-21-richniy-boec-dobrovolc-medichnogo-frontu-vitaliy-gakalo#>

ВІТАЛІЙ ГАКАЛО: «Я ЧІТКО ЗНАВ: ЯКЩО ПОЧНЕТЬСЯ ВЕЛИКА ВІЙНА – ТРЕБА ЙТИ ВОЮВАТИ»

16/03/2023

На запитання, що він може розказати про себе, студент другого курсу медичного факультету Віталій Гакало із щирою усмішкою відповідає: «Я – студент, який думає на крок уперед. Іншими словами: незрозумілий більшості, бо ніхто не знає, що можу зробити наступної миті. Я також – відповідальний. А загалом – простий студент».

Віталій народився у с. Заруддя, що неподалік Збаража. Після закінчення 2020 року Кременецького медичного коледжу відразу пішов на роботу фельдшером у центр екстреної медичної допомоги та медицини катастроф, де працює й нині. Торік вступив у ТНМУ, поєднуючи навчання з роботою. Під час зимових канікул два місяці служив на Донеччині в Першому добровольчому мобільному шпиталі імені Миколи Пирогова. Крім того, багато волонтерить, зокрема, допомагаючи дітям, які приїхали до Тернополя із зони бойових дій, повернутися до нормального життя. Тож Віталій – аж ніяк не простий студент, як скромно мовить про себе.

«Склав сесію та поїхав на Донеччину»

– Віталію, де застала вас звістка про те, що росія розпочала повномасштабну війну проти України?

– Я відпочивав, спав після добової зміни, прокинувся близько десятої ранку. Вийшов до крамниці, здивувався, що дуже великі черги. Спочатку не зрозумів, що це таке. Вже аж потім звернув увагу на велику кількість пропущених телефонних дзвінків, відкрив соціальні мережі, побачив звернення Президента Володимира Зеленського про те, що росія розпочала повномасштабний наступ, в Україні оголошено надзвичайний воєнний стан.

– Пригадуєте, які були ваші перші емоції, перша думка тієї миті?

– Якогось дисбалансу в мене не було. Я чітко знав: якщо почнеться велика війна – треба йти воювати. Не лише як медик, а в будь-яку бригаду, з будь-якими обов'язками. Тричі ходив у територіальний центр комплектування та соціальної підтримки, де мені сказали: «Зачекай, ти працюєш, у тебе тут теж важлива справа. Багато переселенців їде до нас, дуже багато викликів «швидкої» у підвали та бомбосховища. Наразі залишайся тут. Якщо буде потреба – ми тебе покличемо».

З перших днів війни багато волонтерів у центрі на базі Церкви християн віри євангельської, що на вул. Квітова, допомагав внутрішньо переміщеним особам і з житлом, і з продуктами. І звичайно – продовжував працювати. Якось із «швидкої» організували медичну евакуацію поранених з Маріуполя. Ми виїхали у Запоріжжя на велике місце базування усіх швидких карет, а звідти вже мали вирушати до Маріуполя. Наступного дня виїхала наша перша колона, та її не пропустили. Сказали, що операція зривається. Це вкотре підтвердило, що росія бреше постійно, їй довіряти не можна. Та все ж таки ми хотіли використати кожен найменший шанс, щоб забрати поранених хлопців. Після того ще два дні чекали, та, врешті-решт, операція зірвалася зовсім. Що ж робити? Забрали поранених бійців зі шпиталів Запоріжжя та привезли їх до Тернополя. Загалом тоді зібралось понад двісті бригад екстреної допомоги з усієї України.

Після того, оскільки воювати мене поки що не забирали, я вирішив, що треба вчитися та вступати в медичний університет. До того ж лише в Тернополі – інші варіанти навіть не розглядав. Я планував вступити в ТНМУ після коледжу, постійно думав про університет, коли пішов на «швидку», але чомусь усе відкладав. Та все ж відчував, що треба продовжувати навчання, друзі, знайомі, колеги переконували, що не треба втрачати свій потенціал. Тож зібрав усі документи – і вступив.

– Як дізналися про Перший добровольчий мобільний шпиталь імені Миколи Пирогова? Як вирішили приєднатися до нього?

– Ще на початку повномасштабного вторгнення в групу «швидкої» нам скидали інформацію про те, що є такий батальйон і потрібні добровольці. Коли вже навчався в ТНМУ, підійшов до доцента кафедри медицини катастроф і військової медицини Віктора Шацького, який їздить на фронт навчати бійців, за порадою, куди б мені краще податися. У мене було кілька варіантів. Віктор Васильович порадив саме цей. Тоді ж я й звернувся до них. Їм потрібен був фельдшер. Наступного дня оформив усі документи, відправив до Києва. Мені підтвердили заявку. Тиждень був на збір, я ще склав сесію й після того вирушив на місце базування у Києві, а вже звідти на Донеччину. На період канікул.

– Ви були готові до того, що там побачили?

– Був готовий. Постійні обстріли, коли від вибухів трясуться хати й літають уламки, мене, звичайно, насторожували, але паніки чи страху не було. Щодо поранень, то, на щастя, не виникало жодної ситуації, коли не знав, що робити чи як впоратися. Власне, довго роздумувати й немає коли. Реагувати треба дуже швидко, бо іноді навіть кілька секунд – це ціна життя. Під час роботи на «швидкій» набув багато досвіду, як негайно реагувати та миттєво приймати рішення, від якого залежать життя й здоров'я іншої людини.

Я був 14 днів у Бахмуті. Коли там стало дуже напружено, нас вивели. Через кілька днів ЗСУ відбили росіян звідти. Та я вже переїхав до Лиману. Це напрямок Кременної, дуже важливий і стратегічний для нас, але водночас надзвичайно важкий, бо нам там потрібно наступати, а наступ – це багато втрат і травм. Далі мене перевели в Рай-Олександрівку, що за 15 км від Соledару. Я був там саме тоді, коли тривали дуже

важкі бої. Працював у стабілізаційному пункті та медичній евакуації. Останніх два тижні був у Невському, що за 2-3 км від лінії вогню. Ми займалися медичною евакуацією, забирали з передової поранених бійців, надавали їм необхідну допомогу та передавали далі.

«Довкола приземлилося сім ракет, усе двигтіло, але в нас не влучило»

– Що за два місяці перебування на фронті було для вас найскладнішим, найстрашнішим і найдивовижнішим моментом?

– Що було найскладнішим? Напевно, нестача води. Їжі вистачало, щоправда, іноді не було можливості поїсти, але порівняно це дрібниця. Але якщо немає води, нема, як помитися, почистити зуби, а іноді й просто попити – це вкрай зле. Питну воду нам привозили в пляшках, але вода – витратний матеріал, дуже швидко закінчувалася. Тож для мене були найскладнішими проблемами з водою.

Найстрашнішим що було? Не знаю... Не можу назвати якийсь конкретний момент, коли було дуже страшно. Аналізуючи вже зараз, розумію, що деякі ситуації були справді жахливі, хоча страшно тоді мені не було. Якось біля хати, в якій ми були, приземлилося шість чи сім ракет. Усе довкола просто двигтіло, але в нас не влучило. Була шоста година ранку. Так усе трусилося, що, здавалося, хата сама завалиться. Заховатися не було де – підвалу немає, просто стіни. Мабуть, це був найстрашніший та найдивовижніший випадок водночас. Я вірю в Бога, тож упевнений, що Він нас тоді зберіг.

Ще була одна ситуація, коли по приміщенню лікарні, де ми організували стабілізаційний пункт, ударили з «Урагану», побили багато машин, зруйнували другий поверх, кухню. Через дві кімнати від кухні я відпочивав, читав книжку, саме цієї миті прилетіло. Все було чорне, все трусилося, вікна повилітали, пилюка попідіймалася стовпом. Лише ліхтарики було видно, які подекуди хтось увімкнув. Тоді в нас було дев'ять поранених, ніхто не загинув. Ніби момент і страшний, але я просто спустився з кімнати на перший поверх і надавав допомогу пораненим. Хоча й попереджали, що друга ракета на нас летить, але все одно ніхто з лікарів не пішов у бомбосховище. Всі працювали з пораненими. На щастя, другого залпу не було.

– Чого насамперед навчило вас перебування на фронті? Який досвід для себе набули?

– Найбільший професійний досвід – те, що я остаточно визначився з майбутньою спеціальністю. І це – травматологія. Зрозумів, що мені це вдається, подобається, що це моє. Я також навчився там зашивати рани, адже на «швидкій» ми ніколи цього не робили, везли в лікарню. Пораненим же у деяких випадках треба стягнути тканини, м'язи, щоб зменшити рану, відповідно інфікування та кровотік.

На фронті я також познайомився з багатьма чудовими лікарями, які давали мені багато корисних порад. Зараз маю друзів і в Києві, і в Харкові, в інших містах, до них можу звернутися будь-коли. Зокрема, один столичний травматолог запрошує приїхати на кілька тижнів, піти з ним в операційну, подивитися, як складають кістки, ставлять апарати, пластини. Звичайно, скористаюся у майбутньому його запрошенням, адже, впевнений, це буде для мене дуже крутий досвід.

– До слова, в мобільному шпиталі якого віку люди були?

– Різного. Переважно, років 30.

– Ви, напевно, були наймолодшим?

– У тій ротатії, що я був (а ротатія там щомісяця, хто хоче – залишається далі), мабуть, що так, наймолодший – мені 21. Решта всі старші.

– Як вас сприймали? Як до вас ставилися?

– Нормально. Ніколи не було такого, щоб казали «ей, малий, що ти там знаєш», «принеси те або те». На війні, що мені дуже подобається, всі рівні. Неважливо, скільки тобі років, які в тебе статус, професійні ступені чи звання. На війні об'єднаність, спільність дуже розвинена. Цього зараз мені дуже не вистачає. На війні твої проблеми – це чийсь проблеми, а чийсь проблеми – це твої проблеми. Нема жодної конкуренції, ніхто нікого не принижує, не старається вибити з колії. На жаль, у звичайному житті все не так. Гадаю, нам треба жити простіше, нікого не судити, а передусім дивитися на себе, на власне життя. Ми ж хочемо передусім змінити інших, а часто чинимо ще гірше, ніж вони.

«Намагаюся щире атмосферу, яка була на війні, перенести в університетську групу»

– Що вас привело у медицину?

– Вже з восьмого класу я визначився, що буду вступати у Кременецький медичний коледж, а після його закінчення піду працювати на «швидку». Так і сталося: закінчив навчання і через два тижні пішов працювати. Мій дядько Петро Гакало, рідний брат тата, також навчався у Кременці, працював у Збаражі у ФАПі, потім на швидкій допомозі. Я часто до нього приїжджав, бачив, як він допомагає людям, мені це подобалося. Можливо, надихнув приклад дядька.

– Робота на швидкій надзвичайно важка. Чому саме вона?

– Я сам по житті гіперактивний, мені важко перебувати на одному місці, важко дивитися на одне й те ж, слухати одне й те ж, мій мозок потребує нової інформації. Мені постійно треба слухати та робити щось нове, а «швидка» – це такий варіант, коли кожен виклик – унікальний. Зараз, працюючи у центрі екстреної медичної допомоги та медицини катастроф, я на викликах підтверджую те, що ми в університеті вчимо з фізіології та анатомії. Значно цікавіше так вчитися, щодня підкріплюючи теорію практикою.

– Як вдається поєднувати навчання та роботу?

– Я працюю ночами, а вдень ще йду на чотири заняття.

– А спати коли?

– Спати треба, але насправді дуже зрідка вдається нормально відпочити. Вночі між викликами готуюся до завдань, зранку йду на навчання. Розумію, що так не можна, але пропускати заняття – теж не можна. Іноді мені ставлять зміни на вихідні, хоча, відверто, я їх ненавиджу. Адже п'ять днів навчання, тож у вихідні хочеться відпочити. Але все це компенсується бажанням навчатися. Коли свій розум налаштуєш до такого режиму, взагалі не виникає жодних проблем.

– Може, вдень після занять трохи відпочиваєте?

– Ні, я вдень не відпочиваю, тому що в мене завжди дуже багато справ: то у залу тренажерну треба йти, то для дітей переселенців ми від церкви організуємо дитячий клуб щовівторка – три години ігор. Діти приїхали із зони бойових дій, адаптація для них дуже важлива. Тож справ багато.

– Насправді я здивована, як ви все це поєднуєте. Де берете енергію?

– Не знаю, де я беру енергію, але в мене її багато (сміється).

– Що передусім змінив у вашому житті вступ до ТНМУ?

– Майже все! Особливо перший семестр, коли щодня було по п'ять занять, у тому числі й у суботу, ще й на роботу треба було ходити. Тоді я постійно був занурений у навчання. Раніше в мене було дуже багато вільного часу, я міг кудись поїхати, а зараз прив'язаний цілком до вишу. Університет відповідно прив'язав мене до Тернополя. Але це чудово! Жодного разу не пошкодував, що вступив сюди, я щасливий. Наш університет – найкращий, а саме місто Тернопіль мотивує вчитися. Наше місто дуже гарне! А університетська атмосфера дуже затягує та надихає. Мені тут комфортно, в нас гарна група, я, до речі, її староста.

– Ви ще й староста! Скільки ж у вас обов'язків!

– Група у нас чудова. Зустрічаємося часто після занять, гуляємо, спілкуємося, одне одному допомагаємо. Я намагаюся ту щирю атмосферу, яка була там, на війні, перенести сюди.

– Як це вплинула війна на ваш світогляд?

– Насправді війна на мене дуже вплинула. Скажімо, дріб'язкові буденні справи для мене втратили значення. Багато емоційних станів теж втратили свою актуальність: коли бачиш щодня смерть, травми, крики, біль, а зараз чуєш якісь смішні історії – як на них після всього реагувати? Важко сприймаю, коли люди скаржаться на якісь дрібниці, влаштовують скандали, казна-що вибалакують одне одному. Навіщо це робити? Ніхто не знає, хто коли може загинути, адже від війни ніхто не застрахований, як і від нещасних випадків. Тому мені дуже важко бачити, коли люди через дурниці починають сваритися, ображати інших.

– Що зробите найпершим, щойно дізнавшись про нашу Перемогу? І по ваших відчуттях – коли вона буде?

– По моїх відчуттях і по тому, що бачив, Перемога буде ще не скоро, адже боротьба дуже важка, росія не має жодного наміру здаватися, відступати, вона просто хоче знищити всю Україну, вбити всіх людей. Для них люди – просто ресурс, як і техніка. А для нас – найбільша цінність. Коли ми втрачаємо людей, це дуже важко.

Що я зроблю найперше? Подякую Богу за Перемогу. А надалі треба буде робити все для того, щоб ми відновилися. Перемога на полі бою – це лише початок. Люди повинні змінитися й впливати на зміни в Україні. Перемога має настати в усіх людей в голові. Перемога – це зміна нашого життя.

Мар'яна ЮХНО-ЛУЧКА

<https://medychna-akademia.tdmu.edu.ua/%D0%B2%D1%96%D1%82%D0%B0%D0%BB%D1%96%D0%B9-%D0%B3%D0%B0%D0%BA%D0%B0%D0%BB%D0%BE-%D1%8F-%D1%87%D1%96%D1%82%D0%BA%D0%BE-%D0%B7%D0%BD%D0%B0%D0%B2-%D1%8F%D0%BA%D1%89%D0%BE-%D0%BF%D0%BE%D1%87%D0%BD/>